

Namsos kommune

Nåavmesjenjaelmien tjjelte

Send inn ditt innspill til høring

Innsendt	16.04.2026 22:03:57
ReferanseID	NAM0181-1552321
Innsender	
Opplysning om innsender	
Hvem sender du på vegne av	
☒ Deg selv	
☐ På vegne av en organisasjon	
Kontaktperson	
Fornavn	Etternavn
Elin	Bruun
E-post	
bruun.elin@gmail.com	

Velg fra listen

Liste med aktuelle saker hvor du kan sende inn ditt innspill

Velg i listen

Framtidens skolestruktur i Namsos kommune

Ditt innspill

Gi din uttalelse i saken

Høringssvar på vegne av en elev i 1. klasse ved Sørenget skole.

Jeg er bare 6 år enda, og jeg forstår ikke alt de voksne bestemmer. Men jeg vet hvordan det føles i magen min når jeg får høre at jeg kanskje må bytte skole. Jeg er redd for at dere voksne ikke vet hvordan det føles inni meg.

Reiseveien som blir for stor for en liten kropp.

Hvis dere legger ned skolen min, må jeg sitte på buss i over to timer hver dag. For dere voksne er kanskje to timer bare et tall. Men for meg er det som et helt fjell.

Jeg blir sliten i hodet før jeg engang kommer fram. Magen min blir urolig og beina mine vil løpe, men de må sitte stille. Ingen voksne passer på oss som er små på bussen. Jeg blir trøtt på en måte som gjør at jeg ikke klarer å smile like lett. Og når jeg kommer hjem er dagen nesten borte. Jeg vil ikke komme hjem å være så trøtt at jeg ikke orker å leke! Jeg vil ikke bruke så mange timer av livet mitt på en buss. Det blir mange nok når jeg begynner på ungdomsskolen. Men da er jeg heldigvis blitt større.

På Sørenget kjenner jeg alle de voksne. De vet hvordan stemmen min høres ut når jeg er glad, og når jeg prøver å være modig selv om jeg egentlig er redd og urolig. De vet hvordan de skal hjelpe meg om jeg ikke finner ordene mine.

Hvis jeg må begynne på en stor skole i byen så vet ingen hvem jeg er. Ingen vet hva som gjør meg

trygg. Ingen vet hvordan jeg kanskje trenger at noen setter seg ned ved siden av meg og sier at det går bra. Det er ikke sikkert læreren har kapasitet til å se meg som blir en av veldig mange andre? Bare tanken gjør at det knytter seg i magen min.

Store klasser gjør meg liten. Når det er mange rundt meg hele tiden blir alt inni meg bråkete. Jeg prøver å være tøff og klare meg bra, men det krever mye. Jeg mister meg selv litt.

På Sørenget tør jeg å rekke opp hånda. Jeg tør å prøve. Jeg tør å være meg. Og selv om vi er mange barn samlet, ja faktisk hele skolen, så vet jeg hvem alle er. Jeg kan alle navnene. Det gir meg likevel trygghet. I en stor klasse tror jeg at jeg kommer til å glemme meg. Ikke fordi jeg vil, men fordi jeg ikke klarer noe annet. For mange mennesker og for lite trygghet. Jeg kommer til å trenge mer støtte. Har en stor skole nok voksne til at jeg kan føle trygghet når verden blir for stor?

Sørenget er et sted som holder rundt meg.

Når jeg går inn døra på Sørenget, kjenner jeg at jeg hører til. Jeg kjenner alle rommene. Jeg kjenner alle ansiktene. Jeg vet hvem som smiler til meg, og hvem som hjelper meg når jeg ramler og slår meg. Jeg vet hvem de store gutta på mellomtrinnet er, som jeg spiller fotball med i friminuttene. Det er et sted som passer på meg når mamma og pappa ikke er der. Et sted som gjør meg trygg nok til å lære. Jeg vil ikke miste det.

Jeg er bare et barn. Men jeg håper dere voksne hører på meg også. Jeg kan ikke tallene deres eller planene deres. Men jeg kjenner hva som er riktig for meg. Jeg klarer ikke å reise så langt. Jeg klarer ikke å miste de voksne som passer på meg. Jeg klarer ikke store klasser og mye uro. Jeg vil bare få være liten litt til, på en skole som passer for meg.

På Sørenget.

Vær så snill – ikke ta det fra meg.

Om du ønsker kan du sende inn legge ved uttalelsen som vedlegg

Ingen vedlegg er lagt til